

fra Lovene. Den har faaet en meget vid Anvendelse i Praxis, og jeg tror, at den her foreliggende Bestemmelse ikke vil faae nogen snævrere Anvendelse, naar man vedtager en Lov, hvorved man giver Administrationen en Ret uden nogen som helst Begrænsning, en Ret, som man i Virkeligheden kan komme til, det kan da den ærede Ordfører i alt Fald ikke sikkre os imod. Ordene i hans Paragraf her sige ikke det Allermindste imod de videste administrative Foranstaltninger i Henhold til denne Lov, det have vi sanktioneret. Jeg vil imidlertid sige, at selv om det ikke var saa, selv om der kunde gives bestemte Grændser, da burde de virkelig gives i en Lov og ikke overlades til det Ubestemte. Ved at vedtage dette Forslag have vi i alt Fald gjort Et, vi have ført dette Omraade fra det rent Faktiske over paa det Retlige. Det, der tidligere er sket og taalt, det have vi nu gjort til Lov, til Ret, saaledes at det kun kan forandres ved en ny Lovbestemmelse. Dette er en meget væsentlig Forandring, og jeg kan derfor ikke Andet end give det ærede Mindretal Ret i dets Frygt for, at vi her skabe en ny Retstilstand. Jeg tror ikke blot, at vi forandre den faktiske Tilstand til en Retstilstand, men at vi skabe en ny Retstilstand uden nogen som helst Begrænsning. Der var en anden Betragtning, som den ærede Ordfører forleden gjorde gjældende, som jeg ikke ganske forstod, men som det forekom mig, gif ud paa, at dette skulde være et Omraade, der hørte ind under Grundlovens § 27, at der her skulde være Tale om en Undtagelse fra Loven, som Kongen skulde have Ret til at gjøre paa dette Omraade. Jeg skal ikke forbyde mig deri, thi jeg veed ikke, om den ærede Ordfører forbandt nogen Mening med disse Udtryk, men det er i alt Fald klart, at de ikke have Noget mod dette Spørgsmaal at gjøre. Grundlovens § 27 har ikke noget med disse Forhold her at gjøre; men saalænge den ærede Ordfører ikke nærmere udvikler sig, skal jeg heller ikke gaa ind derpaa. Det er min Opfattelse, at denne Anmærkning, naar man tager den i sin Helhed, virkelig ikke betyder Andet, end om man ganske kort og godt havde sagt: Ingen maa uden Rigsdagens Samtykke raade over Stiftsmidlerne undtagen Kultusministeren, han maa gjøre det. Det er i Virkeligheden det reelle Indhold af denne Lovbestemmelse. En saadan Lovbestemmelse vil jeg ikke stemme for. Jeg tror, at, forstaaet rigtig, vil den ikke vinde nogen stor Tilslutning heri Thinget.

Sage: Det var blot en lille Bemærkning, jeg vilde gjøre om Forslaget under Nr. 64. Jeg ønskede gjerne en Udtalelse af den høitærede Minister, hvis det er ham muligt at give den, om han accepterer Konsekvenserne af det noget usædvanlige Skridt, som bliver gjort ved dette Forslag. Jeg glæder mig i og for sig over det, og vil med største Fornøjelse stemme for det, men kun

under den Forudsætning, at der ikke er noget som helst Serligt derved, hvilket man jo aldrig kan vide om den Slags Sager, da man ikke faar Motiverne at vide, hvorfor et saadant Forslag gjøres. Det er jo fremkommet her i Thinget, og den høitærede Minister har kun tiltraadt det, hvorimod saadanne Forslag om livsvarige Hædersgaver ellers komme fra Ministeren. Jeg ønskede nu gjerne at vide, om man for Fremtiden ikke vil lade sig binde af det Hensyn ved Bevillingen af livsvarige Hædersgaver, at de Paagjældende skulde være Forfattere, der endnu ere i Virksomhed, men ogsaa vil give dem til Følg, som for længe siden have bestemt sig til at opgive enhver Virksomhed i denne Retning, og i Grunden tidligere allerede ere blevene hædrede med Hensyn hertil fra Statens Side. Jeg glæder mig som sagt over Forslaget og vilde meget nødig, at mine Bemærkninger skulde blive forstaaede, som om jeg vilde modsætte mig det; men jeg ønskede blot at vide, om man agter at gaa videre paa den saaledes indslaaede Vej.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg skal kun dertil bemærke, at de Undringsforslag, som omfatte livsvarige Hædersgaver og faste Understøttelser, have været behandlede mellem Udvalget og mig under en Konference, og at vi ere blevene fuldstændig enige om alle disse Forslag. Vi vare ligeledes enige om, at Spørgsmaal af den Natur egentlig ikke ere egnede til nogen Forhandling i Thinget, og at det derfor er høist ønskeligt, at man, inden de fremtræde for Thinget til Afgjørelse, kan være fuldstændig enig om dem. Det opnaaedes nu i dette Tilfælde. Jeg føler mig overbevist om, at den ærede Rigsdagsmand, som rettede Spørgsmaalet til mig, er enig med Udvalget og mig i, at det er os en Fornøjelse at tilbyde den omhandlede Digter en livsvarig Hædersgave, overbevist om, at hans Arbejder fortjene en saadan Anerkjendelse. Jeg skal indrømme, at der i een Henseende er noget Usædvanligt derved. Livsvarige Hædersgaver have nemlig i Regelen kun været givne til dem, som, efter at de ere komne i en mere fremrykket Alder, befinde sig under de trykkende Kaar, som gjerne følge med literær Virksomhed i vort Fædreland paa Grund af vore smaa Forhold, naar ikke anden Understøttelse er tilstede. Men jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at der netop er paalagt den Bedkommende og i denne Tid traadt i Kraft for hans Embedes Bedkommende en Byrde, som har truet det i længere Tid, og som det er fuldstændig berettiget at tage Hensyn til netop ved at vælge denne Tid. Jeg skal derfor bede det ærede Medlem om at stemme for denne livsvarige Hædersgave ligesom for de andre lignende Forslag, der ere fremkomne, og jeg tror ikke, at der kan være mindste Betæn-